

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 119/2021-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s.**, Tomášikova 12757/48, Bratislava, IČO 00 151 653, zastúpenej JUDr. Irenou Sopkovou, advokátkou, Hlavná 25, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 88/2019 z 28. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia jej základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Domáha sa tiež náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka si žalobou podanou proti žalovanej uplatnila nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) na tom skutkovom základe, že podľa právoplatného rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 34 Cb 59/02 zo 7. júla 2009 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 2 Obo 80/2009 z 27. augusta 2009 poskytla spoločnosti STAVARD, a. s., plnenie v žalovanej sume, pričom uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu bolo na základe ňou podanej ústavnej sťažnosti nálezom ústavného súdu č. k. II. ÚS 432/2011 z 31. mája 2012 zrušené a vec bola vrátená

najvyššiemu súdu na ďalšie konanie (ďalej len „nález ústavného súdu“), a spoločnosť STAVARD, a. s., ešte v čase pred zrušením rozhodnutia najvyššieho súdu zanikla výmazom ex offio z obchodného registra, čo spôsobilo, že nemá možnosť uplatniť si vrátenie plnenia voči tejto spoločnosti z titulu vydania bezdôvodného obohatenia (najvyšší súd po zrušení jeho rozhodnutia konanie bez meritórneho prejednanía veci z dôvodu zániku spoločnosti STAVARD, a. s., zastavil). Podľa sťažovateľky z dôvodu nezákonného rozhodnutia najvyššieho súdu odpadol právny dôvod plnenia poskytnutého spoločnosti STAVARD, a. s., čím jej vznikla škoda spočívajúca v zmenšení jej majetkového stavu v rozsahu žalovanej sumy, za ktorú zodpovedá žalovaná.

3. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 20 C 72/2014 zo 16. júna 2017 určil, že právny základ nároku sťažovateľky na náhradu škody voči žalovanej je daný s tým, že o výške škody a náhrade trov konania rozhodne v konečnom rozhodnutí.

4. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5Co/11/2018 z 27. marca 2018 na odvolanie žalovanej rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Potvrdenie rozhodnutia odôvodnil jeho vecnou správnosťou.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, ktoré odôvodnila existenciou vady v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene namietala, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté vadou zmätočnosti. Naopak, vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci uzavrel, že dovolanie dovolateľky je nielen prípustné, ale i dôvodné.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že v jej právnej veci ide o svojvôľu pri výklade a aplikácii zákonných predpisov dovolacím súdom (predovšetkým Civilného sporového poriadku v ustanoveniach § 421 CSP a § 432 CSP, ale i zákona č. 514/2003 Z. z.) v takej miere, že zásadne poprel ich účel a význam.

8. Sťažovateľka argumentuje, že z podaného dovolania žalovanej vyplýva, že dôvodom na prípustnosť dovolania je [okrem § 420 písm. f) CSP] ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP – teda nie ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) CSP, tak ako to vo svojom rozhodnutí tvrdí dovolací súd. Dovolateľka tvrdila, že pri riešení právnej otázky sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, na ktorú v dovolaní poukázala. Sťažovateľka namietala, že rozhodnutia uvádzané v dovolaní sa na jej prípad nemohli vzťahovať a dovolací súd neprávne a nezákonne posúdil dovolací dôvod, pričom poukazuje na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, ako i ústavného súdu vo vzťahu k posudzovaniu dovolacieho dôvodu vymedzeného § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

9. Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd nepostupoval zákonne, keď *«si sám „ustálil“ dovolací dôvod tak, aby mohol zrušiť právoplatné rozhodnutia súdov a neskôr k týmto zaujať právny názor, ktorý nespočíva vo vyriešení právnej otázky, ktorá nebola vyriešená dovolacím súdom, ale zasiahol do skutkových zistení súdov prvostupňového aj odvolacieho súdu, a tým zasiahol do právnej istoty sťažovateľa...»*.

10. Sťažovateľka považuje právny názor dovolacieho súdu, že aj v prípade náhrady škody nevzniká majetková ujma v podobe zmenšenia majetkového stavu tomu, kto plnil na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, ktoré bolo neskôr zrušené automaticky tým, že došlo k zrušeniu rozhodnutia, v zmysle ktorého bolo plnené, ale aj v takom prípade dôvodnosť návrhu o náhradu škody toho, kto poskytol peňažné plnenie, závisí od skutočnosti, či právny dôvod jeho plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe, za rozporný s platným právom a poukazuje na § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Sťažovateľka uvádza, že v jej právnej veci bolo nezákonné rozhodnutie na základe ústavnej sťažnosti zrušené nálezom ústavného súdu č. k. II. ÚS 432/2011-61 z 31. mája 2012, ktorým ústavný súd rozhodol o porušení namietaných základných práv a slobôd sťažovateľky postupom a nezákonným rozhodnutím najvyššieho súdu, nezákonné rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Pre konajúci súd je preto podľa jej názoru nezákonnosť konštatovaná uvedeným nálezom záväzná a otázku nezákonnosti nemôže prejudiciálne riešiť v konaní o náhrade škody. Sťažovateľka v tejto súvislosti zdôrazňuje, že nezákonnosť rozhodnutia nespočívala v akomsi banálnom, bežnom či ospravedlniteľnom omyle, ale v porušení jej základných práv garantovaných ústavou.

11. Sťažovateľka argumentuje, že z dôvodu nezákonnosti právoplatného rozhodnutia, na základe ktorého poskytla plnenie, odpadol právny dôvod tohto plnenia a jej vznikla škoda spočívajúca v zmenšení jej majetkového stavu o uvedenú sumu. Spoločnosť STAVARD, a. s., napriek tomu, že sťažovateľka využila všetky procesné prostriedky, bola 24. novembra 2010 ex offio vymazaná z obchodného registra, čím došlo k jej zániku ako aktívne legitimovaného subjektu, v dôsledku čoho najvyšší zastavil konanie o dovolaní žalobcu, resp. jeho podnete generálnemu prokurátorovi bez meritórneho prieskumu veci. V dôsledku zrušenia nezákonného rozhodnutia a zastavenia konania o nároku STAVARD, a. s., ktorý bol tejto spoločnosti sťažovateľkou na základe nezákonného rozhodnutia uhradený, je zrejmé, že nárok spoločnosti STAVARD, a. s., uplatnený žalobou proti spoločnosti SLSP, a. s., nie je možné považovať za dôvodný a sťažovateľka nebola a nie je povinná uhradiť spoločnosti akékoľvek peňažné plnenie. Sťažovateľka zastáva názor, že odvolací súd svojím nezákonným rozhodnutím nielenže umožnil úspech špekulatívnej žaloby, ale *„zároveň vytvoril podmienky na to, aby si osoby stojace za touto spoločnosťou mohli ponechať bezdôvodné obohatenie bez rizika, že ho v budúcnosti budú povinní žalobcovi vydať“*.

12. Sťažovateľka zastáva názor, že podľa zákona č. 514/2003 Z. z. ide o objektívnu zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci a tvrdenie dovolacieho súdu o hmotnoprávnom základe škody opodstatnenie nemá, pretože koncepcia absolútnej objektívnej zodpovednosti ju priamo vylučuje. V prípadoch zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup a nesprávne úradné rozhodnutie je možnosť takejto obrany škodcu podľa sťažovateľky úplne vylúčená.

Ak v preskúmvanej veci ústavný súd zrušil právoplatné rozhodnutie, možno dospieť k záveru, že ho zrušil z dôvodu jeho nezákonnosti, pretože takéto rozhodnutie je v rozpore s objektívnym právom, či už hmotnoprávnym alebo procesnoprávnym, a teda je nezákonné.

13. Sťažovateľka uvádza, že súdy nemôžu (v konaní o náhrade škody uplatňovanej z titulu nezákonného rozhodnutia), tak ako to ukladá dovolací súd, riešiť túto otázku ako predbežnú, lebo ju už vyriešil orgán v zrušujúcom rozhodnutí, ktorého právny názor musí rešpektovať súd, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie, ako aj súd rozhodujúci o náhrade škody.

14. Sťažovateľka považuje za nesprávny záver najvyššieho súdu, podľa ktorého napriek rozhodnutiu ústavného súdu o nezákonnosti rozhodnutia je ešte potrebné zisťovať hmotnoprávny základ žaloby, pretože tento záväzným spôsobom riešený nebol. Sťažovateľka zastáva názor, že dovolací súd v napadnutom uznesení nerieši právnu otázku, ktorá doteraz ešte nebola vyriešená, tak ako to má na zreteli § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ale zasahuje do hmotnoprávnej stránky veci a do skutkových zistení, na ktoré dovolací súd nemá právomoc.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

15. Ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

16. Sťažovateľka namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodňuje predovšetkým nesprávnou aplikáciou ustanovení § 421 ods. 1, písm. a) a b) CSP a § 432 CSP dovolacím súdom v súvislosti s posudzovaním dovolania podaného protistranou, ako i nesprávnym právnym posúdením otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

17. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie, pričom zistil, že dovolateľ v dovolaní uplatnil oba dovolacie dôvody, teda podľa § 431 ods. 1 CSP, ktorý vymedzil vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, a tiež dovolací dôvod nesprávneho právneho poúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), pričom prípustnosť dovolania vyvodil z § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

18. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že dovolací súd dospel k záveru, že čo sa týka dôvodu podľa § 431 ods. 1 CSP, v zmysle uplatnenej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie neprípustné, pretože nezistil v konaní odvolacieho či prvoinštančného súdu namietanú vadu.

19. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom nesprávneho právneho posúdenia veci dovolací súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádza:

„V danom prípade dovolateľka uplatnila prípustný dovolací dôvod, ktorý zároveň vymedzila v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 C. s. p., keď v ňom uviedla, ktoré právne posúdenie veci pokladá za nesprávne a aj v čom táto nesprávnosť spočíva (nesprávna interpretácia otázky vzniku škody). Dovolateľka nastolenú otázku vymedzila zákonu zodpovedajúcim spôsobom. Ide nepochybne o otázku právnú, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ dovolateľka odôvodnila prípustnosť dovolania odklonom odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba uviesť, že ňou označené rozhodnutia najvyššieho súdu riešia síce obdobnú právnú otázku, ale v súvislosti so vznikom bezdôvodného obohatenia. Z tohto dôvodu treba mať za to, že právna otázka dovolateľkou nastolená, dovolacím súdom vyriešená nebola. Sú tak splnené všetky zákonné predpoklady prípustnosti dovolania nie podľa písm. a) § 421 ods. 1 C. s. p., ale podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Dovolací súd preto pristúpil k preskúmaniu dôvodnosti podaného dovolania v žalovanou nastolenej právnej otázke.“

20. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vo vzťahu k nastolenej právnej otázke vyplýva, že dovolací súd dospel k záveru, že aj v prípade škody (analogicky ako pri bezdôvodnom obohatení) nevzniká majetková ujma v podobe zmenšenia majetkového stavu tomu, kto plnil na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, ktoré bolo neskôr zrušené automaticky tým, že došlo k zrušeniu rozhodnutia, v zmysle ktorého bolo plnené. Aj v takomto prípade dôvodnosť návrhu o náhradu škody toho, kto poskytol peňažné plnenie, závisí od skutočnosti, či právny dôvod jeho plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Ak totiž povinnosť toho, kto plnil, mala aj po zrušení právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, na podklade ktorého došlo k plneniu, základ v hmotnom práve, potom k žiadnej majetkovej ujme, a teda škode u toho, kto plnil, nedochádza. K vzniku škody u toho, kto poskytol plnenie na základe neskôr zrušeného rozhodnutia, by mohlo dôjsť len za predpokladu, ak by právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve. Otázku, či tu bola povinnosť plniť podľa hmotného práva a rozsah tejto povinnosti, rieši súd v konaní o náhradu škody ako otázku predbežnú. Ak sa súd touto rozhodujúcou otázkou pre posúdenie existencie škody nezaoberá, ide o prípad nesprávneho právneho posúdenia veci.

21. V súvislosti s už uvedeným právnym záverom dovolací súd uviedol, že dovolanie dovolateľky je nielen prípustné, ale aj dôvodné, preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

22. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky týkajúcu sa nesprávnej aplikácie ustanovení § 421 ods. 1 CSP z dôvodu, že dovolateľka argumentovala nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pričom dovolací súd (podľa názoru sťažovateľky svojvoľne) aplikoval § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ústavný súd považuje za potrebné poukázať na súvislosti vymedzenia dovolacích dôvodov. Civilný sporový poriadok normuje dva dovolacie dôvody. Prvým je zmätočnosť rozhodnutia (§ 431 CSP) v dôsledku väd uvedených v § 420 CSP. Druhým dovolacím

dôvodom je nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP), ktorý je potrebné vymedziť tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a zároveň uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Ustanovenie § 421 CSP teda nevy vymedzuje samotný dovolací dôvod, ale určuje /i/ prípustný predmet dovolania (t. j. druhové určenie rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré je možné napadnúť z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci) a /ii/ „situácie“, za ktorých k nesprávne právne posúdeniu veci mohlo dôjsť. Dovolateľ je v prípade dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci povinný uviesť dovolací dôvod (§ 432 CSP) a „nevybočiť“ pritom z rámca určeného v § 421 CSP. Viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) v prípade namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci tak znamená viazanosť vymedzením právnej otázky, ktorá mala byť nesprávne posúdená. Pri skúmaní prípustnosti dovolania dovolací súd zároveň skúma, či toto dovolanie vyhovuje rámcu stanovenému v § 421 CSP, nie je však viazaný tým, ako splnenie tohto predpokladu prípustnosti vníma sám dovolateľ. Najvyšší súd teda podľa názoru ústavného súdu postupoval ústavne konformným spôsobom, keď posudzoval podmienky prípustnosti dôvodne podaného dovolania dovolateľky tak, ako to vyplýva z napadnutého uznesenia [teda podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP], napriek tomu, že dovolateľka vymedzila podmienky prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Práve opačný prístup by podľa názoru ústavného súdu mohol znamenať vo vzťahu k dovolaniu strany sporu *denegatio iustitiae*.

23. V súvislosti s námietkou sťažovateľky, že dovolací súd v napadnutom uznesení nerieši právnu otázku, ktorá doteraz ešte nebola vyriešená, tak ako to má na zreteli § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ale zasahuje do hmotnoprávnej stránky veci a do skutkových zistení, na ktoré dovolací súd nemá právomoc, ústavný súd uvádza, že otázka, ktorú najvyšší súd riešil v napadnutom uznesení a ktorá bola zároveň rozhodujúca pri posudzovaní veci odvolacím súdom, je otázkou právnou. Je pravdou, že po zrušení odvolacieho rozsudku a vrátení veci na ďalšie konanie sa bude v zmysle záväzných pokynov dovolacieho súdu odvolací súd zaoberať i skutkovou stránkou posudzovanej veci, avšak uvedené neznamena, že by najvyšší súd neprípustným spôsobom uplatnil svoju právomoc v rozpore so zákonom, tak ako to tvrdí sťažovateľka.

24. Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému neakceptovateľnému výkladu predovšetkým dotknutých ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. v súvislosti s riešením relevantnej právnej otázky ústavný súd poukazuje na to, že právne závery dovolacieho súdu považuje za udržateľné, nevykazujúce znaky arbitrárnosti ani zjavnej neodôvodnenosti. Odôvodnenie napadnutého uznesenia (predovšetkým body 20 až 23) dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa dovolací súd riadil pri posudzovaní nastolenej právnej otázky. Uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov podľa názoru ústavného súdu nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

25. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom dovolacieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o nesprávnom právnom posúdení veci a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Podľa názoru ústavného súdu predmetná interpretácia a aplikácia príslušných zákonných ustanovení najvyšším súdom je ústavne konformná a udržateľná. Preto ústavnú sťažnosť považoval v tejto časti za zjavne neopodstatnenú.

26. Ústavný súd v namietanom uznesení nezistil ani taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom na rovnosť strán. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje súd. Najvyšší súd napadnutým uznesením neuprel sťažovateľke žiadne právo a nijako ju neznevýhodnil. To, že rozhodnutie spravidla vyznieva v neprospech jednej zo strán, nemôže byť zásahom do rovnosti strán, ale ide o prirodzený výsledok sporového konania.

27. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základnými právami podľa čl. 46 ods. 1 a 3, ako aj čl. 47 ods. 3 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

28. Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy, ústavný súd dáva do pozornosti svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy majú charakter ústavných princípov, ktoré sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy, resp. Listiny základných práv a slobôd. Tieto ustanovenia ústavy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak ústavný súd nedospeje k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia označených ustanovení ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07).

29. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je ako celok podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu

30. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu by bolo teda možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocenčných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05, alebo IV. ÚS 326/07).

31. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a podľa čl. 47 ods. 3 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol pri predbežnom prerokovaní aj túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2021

Peter Molnár
predseda senátu